

τόν ὀρίζοντα πού 'μπορεῖ τὸ 'μάτι νὰ διακρίνη κάτι τι, ἀλλὰ σ' ἐκείνον πού δὲν ἐλπίζει κανεὶς τίποτε, 'στὰ σύννεφα, 'στὸ κενό.

» Τῆς ἦλθεν ἔξαφνα κάποια ἐπιθυμία νὰ φύγη 'σὰν τὰ χελιδόνια, πού ζητοῦνε κλίμα πειὸ ζεστό, ἔπειτα, ἐπειδὴ ἔβλεπε ὅτι δὲν ἀλήθευε ἡ ἐπιθυμία της, ἐκαθόταν κατὰ γῆς, ἔβαζε τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα 'στὰ δύο της χέρια καὶ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

» Ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀνεξήγητη λύπη, ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα της δὲν 'μπορούσαμε νὰ τὴν παρηγορήσωμε. Ἐλεγε πῶς τὸ σῶμά της μονάχα ἦταν ἐδῶ πέρα, καὶ ἡ ψυχὴ της ἀλλοῦ· γι' αὐτὸ εἶχε τὰ 'μάτια στηλωμένα καὶ σκοτεινά, 'σὰν κάποιον π' ἀκούει κάμμιά μελωδία πού τὸν παρασέρνει καὶ τὴν ὁποία προτιμᾷ ἀπὸ κάθε ἄλλο πού ἀγαπᾷ καλλίτερα.

» Τὴν εἶδα λοιπὸν τὸ βράδυ, ὅταν ἡ σιωπὴ ἔβασίλευε παντοῦ, νὰ περπατῆ ἴσα μὲ τὸ τέλος τοῦ δρόμου, ἐκεῖ κάτω, πού βλέπετε ἐκείνους τοὺς θάμνους, καὶ μὲ τὴν κιθάρα 'στὸ χέρι, ἐτέντωνε τ' αὐτί, 'σὰν νᾶθελε κ' αὐτὴ νὰ 'ξαναπῆ κάποια μελωδία πού ἐνόμιζε ὅτι ἀκούε· τὰ 'μάτια της ἀστράφταν, ἐνῶ τὰ δάκτυλά της πότε 'τρέχαν' ἀπάνω σταις χορδαῖς τῆς κιθάρας καὶ πότε σταματοῦσαν κρεμασμένα 'σὰν νεκρά· ἔπειτα ἡ μελωδία πού ζητοῦσε τῆς 'ξέφευγε' ἀπ' τὸ νοῦ κ' αὐτὴ γύριζε 'πίσω μὲ 'μάτια δακρυσμένα.

» Πῆγα νὰ πιστεύσω γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι ἦταν τρελλή· 'μιλοῦσε 'λίγο καὶ ἀπὸ τὰ χαράγματα μὲ τὴν κιθάρα πάντα 'στὸ χέρι ἐγύριζ' ἔξω, σταματοῦσε μόνο κάποτε γιὰ νὰ μᾶς κάμῃ ν' ἀκούσωμε τὴ μουσικὴ πού πίστευε πῶς εἶχ' ἀκούσει, καὶ ἡ ὁποία πάντα τῆς 'ξέφευγε. Εἶχε ὅμως κατορθώση, κάτι νὰ παίξῃ· ἀλλὰ ἡ μελωδία ἐκείνη, γλυκεῖα καὶ μελαγχολικὴ ὅπως ἦταν, δὲν ἐξέφραζε τίποτε, γιὰτί οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος εἶχε. Ἦταν ἄσκοπος, ὡσὰν τὴν ἀρμονία πού παίρνει ὁ ἄνεμος ἀπὸ ταῖς σπηλαιαῖς 'στὰ βουνὰ κ' ἀπὸ ταῖς χαράδραις 'στὰ δάση· θὰ ἔλεγεσ ὅτι ἦταν κάμμιά φράσις μουσικὴ, κἀνένας στίχος παρμένος ἀπὸ κἀνένα τυχαῖο κομμάτι, τοῦ ὁποίου μάταια θὰ ζητοῦσε κανεὶς νὰ ὑρῆ τὸ τέλος.

» Ἡ Παισιτὰ τραγουδοῦσε πάντα τοὺς ἴδιους στίχους μὲ τὴν κιθάρα της· καὶ τόσῳ συχνὰ τὴν ἀκούσαμε ὅλοι, πού θὰ τοὺς 'τραγουδοῦσα κ' ἐγὼ ἂν εἶχα μιὰ κιθάρα. Τὴν μελωδία αὐτὴ, ἡ καλλίτερα τὸ μέρος αὐτὸ τῆς μελωδίας πού τραγουδοῦσε, δὲν τὴν εἶχ' ἀκούσει κἀνένας νὰ τὴν τραγουδαί, ἐπειδὴ ἐκαταλάβαμε ὅτι ἦταν ἀπὸ ἄλλον τόπον καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν 'δικόν μας. Δὲν 'μποροῦσε τὸ κάτω, κάτω νὰ τὴν κάμῃ μόνη της, ἐπειδὴ δὲν ἤξερε μουσικὴ, παρὰ ὅ,τι ἤξεραν τὰ κορίτσια τῆς τάξεώς της, μὲ ἄλλους λόγους δὲν ἤξερε παρὰ νὰ τραγουδαί τὰ ἐθνικὰ τραγοῦδιὰ μας καὶ νὰ χορεύῃ τὸ παντάγῳ.

» Ὅ,τι δὲν 'ξέρω εἶνε ἂν εἶχε ἀκούσῃ νὰ τὴν φέρῃ ὁ ἄνεμος τὴν νύκτα ἢ ἂν ἦταν ἠχὼ οὐρανίας μελωδίας· αὐτὸ ὅμως μᾶς

ἐβεβαίωνα· καὶ ὅταν τὴν 'ρωτούσαμε ἀπὸ ποῖο μέρος εἶχ' ἔλθει ἡ μουσικὴ ἐκείνη, μᾶς ἔδειχνε τὸ βορριά. Ἦταν μάλιστα καὶ στιγμαῖς πού δὲν 'μποροῦσε νὰ ἀκούσῃ μὲ ταῦτιά, καὶ τότε προσπαθοῦσε ν' ἀκούσῃ μὲ τὰ 'μάτια· θὰ ἐνόμιζε βέβαια πῶς ἔβλεπε νὰ περᾷ 'ψηλὰ 'στὸν ἀέρα ἡ θεῖα ἐκείνη μαγεῖα, συντροφευμένη μὲ τὴν μελωδία πού ὄνειροπολοῦσε, ἐπειδὴ τότε μοῦ ἔδειχνε μὲ τὸ δάκτυλο τὸν γαλαξιο οὐρανὸ καὶ μοῦ ἔλεγε :

» — Πεπέλο, δὲν βλέπεις τίποτε ἐκεῖ ;

» — Ὅχι, τῆς ἔλεγα.

» — Ἀχ! ἔλεγε τότε ἡ δυστυχισμένη, καὶ τὸ αἷμα ἀνέβαινε ὄλο ἀπ' τὴν καρδιά της καὶ τῆς ἔκλαιγε τὸ πρόσωπο, ἄχ! πόσο θὰ εἶμαι εὐτυχισμένη τὴν ἡμέρα πού θὰ κούσω καὶ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς μελωδίας.

» Καὶ τὸ χέρι της ἄφηνε τὸ 'δικό μου· ἐνῶ ἐγὼ, ἐπειδὴ δὲν 'μποροῦσα νὰ τὴν διασκεδάσω, οὔτε νὰ τὴν παρηγορήσω καθόλου, ἐγὼ, ὁ ὁποῖος, ἐπρόβλεπα βέβαια τὴν δυστυχία πού μὲ ἐπερίμενε, ἔκλαιγα ὀλόκληραις 'μέραις, χωρὶς αὐτὴ τούλαχιστον νὰ φανῆ ὅτι μὲ εἶδε γιὰ νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ ὀλίγο, γιὰ ἐλεημοσύνη τούλαχιστον.

» Ἡ ὑγεία τῆς φτωχῆς κόρης ἦταν τότε σὲ κακὴ κατάστασι ἐξ αἰτίας της, καὶ τίποτε δὲν 'μποροῦσε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἀδυνατοῦσε ὀλοένα· τὰ μάγουλά της ἐμπῆκαν· κάποτε ἔτρεχε ὅλη τὴν νύκτα 'στὸν κάμπο γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ τὸ δροσερὸ καὶ μωρισμένο ἀέρα· καὶ τὸ πρῶτὴν ἐβλέπαμε πάλι ἀδύνατη ἀπὸ τὴν φοικτὴ ἐκείνη ἀϋπνία καὶ τὴν ἀκούσαμε νὰ λέῃ : «Τίποτε! . . .»

» Πολλὰς φορὰς ἐκρυβόμενον μέσα σὲ κάμμιά χασμαῖδα κἀνενοῦς βράχου, κ' ὅταν τὴν ἔβλεπα 'σὰν σκιὰ νὰ καταβαίνει τὸ στενὸ μονοπάτι, ἐκεῖνο πού ἀνεβήκατε, καὶ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ βάθος τῆς χαράδρας, τὴν ἔπαιρνα ἀπὸ 'πίσω, ἔπειτα ἐπλησίαζα καὶ ἀφοῦ τῆς ἐκρατοῦσα τὸ χέρι μὲσ' τὸ 'δικό μου, ἐγονάτιζα 'μπροστά της καὶ τῆς ἔλεγα :

» — Παισιτὰ, γλυκεῖα μου Παισιτὰ, πότε θὰ γείνης 'δική μου ;

» Μ' ἐκύτταζε μελαγχολικὰ χωρὶς νὰ ἀποκρένεται γιὰ μιὰ στιγμή, ἔπειτα μοῦ ἔλεγε :

» — Δυστυχισμένη καὶ σύ, 'ξέρω πῶς μ' ἀγαπᾷς· ἀλλὰ τί θέλεις ; ἐμείνον θ' ἀγαπήσω πού θὰ μὲ τραγουδήσῃ τὸ τέλος τῆς μελωδίας μου.

» Καὶ ἐτραγουδοῦσε μέσα της τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τῆς· δὲν προχωροῦσε ὅμως ποτὲ περισσότερο, σταματοῦσε πάντοτε 'στὸ αὐτὸ μέρος καὶ ἔκλαιγε, ἔκλαιγε . . .

» Δὲν 'μπορῶ νὰ σᾶς πῶ σὲ τί ἀπελπισία μ' ἔρριχνε, ὅταν μοῦδινε τέτοια ἀπάντησι.

» Δὲν ἔχω πειὰ τὸ θάρρος γιὰ τίποτε.

» Πότε ἄφινά τᾶλγά μου νὰ πηγαίνου μὲ βῆμα, ἐνῶ λησμονοῦσα ὄλωσ διόλου πού ἦμουν καὶ τί ἔκανα, καὶ πότε τᾶκανα νὰ τρέχουν 'στὰ τέσσαρα, καὶ τότε μοῦ 'ρχότανε ἡ ἰδέα νὰ πῆσω ἀπὸ

κάτω 'στὰ πόδια τους καὶ νὰ μὲ πλακώσουν· ἐγύριζα ὅμως πάντοτε μὲ μιὰ νέα ἐλπίδα σιμὰ της, ἀλλὰ τὴν ἔχανα ἀμέσως.

» Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ἦταν τὰ πράγματα, ὅταν 'στὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου, μιὰ 'μέρα κατὰ τὸ συνηθισμένο, ἔφυγα τὸ πρῶτὴν γιὰ τὴν Μαδρίτη.

» Ὅταν ἐγύρισα, ἦμουν πειὸ λυπημένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, καὶ μιὰ κρυφὴ φωνὴ μοῦ ἔλεγε ὅτι νέα δυστυχία μ' ἐπερίμενε.

Ἐπειτα τὸ τέλος.

N. K. Σ.

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ
Α. Καλλιδικᾶ ὑψηλοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς.

Εἰς τόμος εἰς σχῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραχμῶν 8.

Πωλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀριθ. 9 γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρ. 8,50 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισμένης τῆς ἐτησίως συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖον ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτά 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτά 10.

Ἐν τῷ γραφεῖον ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις :

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιόδικου τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφεῖον ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσία στοιχείων καὶ κομημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς Κορίνθου, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.